

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενηντία δύο και με' χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΟΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον με' φορά δέ βγαίνω.
κι' δ'εαν έγω έννενηντία — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνορηματά δέ δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμει.
και 'στων 'Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδατήν.
και εις τήν 'Ελλάδα όλην — όλους νάζωμ' έννοσητήν.
Συνορηή για' κάθε χρόνο — όσα φράγματα είναι μόνει.

για' τή ένα όμοια μέρη — όσα φράγματα και 'εσθ' χίρι.
Κι' ένα φύλλο δέν κρατή — έντει συνορηματής.
κι' όποιος τον παρή δέν άδει — δέ τον σάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνορημαί — άπ' ευθείας προς έμέ.
Για' τή σάρα και τή μαρά — κάθε φύλλο με' δεκάρα.

Δεκεμβρίου δωδεκάτη,
'σθ' Βουλή πολύ χαράτι.

'Ενδεκα και τετρακόσα...
τό Ναπολεόνει πόσα;

Γεύμα του Φασουλή έπίσημον πολύ.

(Σάν άκουσε κι' ό Φασουλή, όπου τόν όρνευε φόρα,
πώς 'Υπουργοί και Πρεσβευταί και όλοι τώρα τώρα
τόν κύριον Διάδοχον 'σθ' σπήτη τον καλούν
και τό σεπτόν στομάχι του με' γεύματα χαλούν,
κι' αυτός καθό φιλότιμος άπόγονος 'Ελλήνων
έίς γεύμα προσεκάλεσε λιτόν τόν Κωστατίνον,
προσέλαθε δ' ό Διάδοχος μετά τής Πριγκηπισσής,
άλλα προσήλθον μετ' αυτών κι' οι Πριγκηπισσές,
με' κι' ό μπεμπής Γεώργιος μαζί με' τήν νταντά του
κι' ό Γραμματεός, πιστότατος εις τή καθήκοντά του,
πρός δέ κι' ή όσον προσφιλής του Διάδοχου σκύλα,
κι' έλλα σπουδαία πρόσωπα πολλά τε και ποικίλα,
Πρίοβεις μαζί με' Γραμματεός εις τής διπλωματίας,
τό 'Αι - λαίρη τής γνωστής κολοκυβοκρατίας,
κι' ό κύριος Προθυπουργός μετά του Συμβουλίου,
ήθουν ή κρίμα κι' ό άφορς αυτού του Βασιλείου.

(Η Φασουλή με' μαλλίον και τσιμαβί φουστάνι
καμαρωτή και λυγιστή περιποιηθείς κάνει
κι' όλο πηγάζει κι' έρχεται καθώς τήν σουσουράδα,
ή δέ κυρία Περικλή σάν Ουγγρική φοραδά
παρθε τήν οικοδοσιονικαν εις τό πολύ καμαρί,
με' πικαν δ' οικιότητα 'στωις Πριγκηπισσάς λιμάρι.

(Ό Περικλέτης κάθεται με' φράκο σέ με' κωχη,
στολίζει δέ τήν Τράπεζαν μεγάλη άνθοδόχη,
κι' ό μάγειρας του Φασουλή σερβίρει πρώτα πρώτα
με' φασουλάδα με' δαυμάκι, 'Ελληνιστί κάρτα,
άλλ' επειδή ό σεβαστός Διάδοχος του θρόνου
και Δούξ τής Σπάρτης λίγεται διάσημος πρό χρόνου,
αυτήν τήν ιδιότητα ό Φασουλής τιμών
ιλιαιτέρως τούδωσε τόν μελινα Κωριόν.

('Αλλά και 'σθ'ην Πριγκηπισσαν δέν έμαθα ποιος τούπε
νά φέρη Γερμανών φαγιά, τούτέστι κνέντελ σούπε,
σάουερ κρουτ, λάχανο ζυνο τής Γερμανίας,
όπου τό τρών οι Γερμανοί μετά μνημοκατίας,
άλλα δέν συνεθίζεται εις τή 'δικά μας μέρη,
και νίρνε υπράντη ή ψυτό και σίκεν χειρομάρι,
και γινίξε μπράντεν, δηλαδή καλοφύμιστη χήνα,
κι' έλλα πολλά φαγιόμοια περίεργα κι' έκείνα,
με' και ραμστρουντέλ, γλίκομα τών ύψηλών έμίλων,
και άπφελ κούχεν, δηλαδή άπφελ κομπόστα μήλων.

(Όυ ήττον κι' έλλα όσπρια παρήσαν ποικίλα
γιατ' ήταν Ξαρανάμμερο και τρώγμα του διαβάλου
κι' έντεινε για' τόν παρή κατακλισημάς και νίλα
κι' ή πιστις ένιδόνουε παντός όρθου φακόλου.

Μά και φακὴν παρέθεον ὁ μάγειρας πρὸς τοὺτας, πρὸ τῆν τιμῆ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ λαίμαργος τσιφούτης μὲ ταῦτην κι' ὅταν μαθητὴς ἔρχετα 'στὸ Βαρβάκειον ἐγίμμιζε τοὺς σάκκουσ του και τὰ θαλάκια του, καθάσον κι' ὁ ἑσπὸς 'Ποαὺ δι' ἐν φακῆς πιακίον ἐπάωλης 'στὸν 'Ιακώβ τὰ πρωτοτόκιου).

Φ.—Γιὰ τοῦτο τὸ τρακί, μου βεβίαις ἀπορίτε, μὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε και νὰ μὲ συγχωρήτε ἂν μόνον ὀσπρικὰ ζερά τολμῶ νὰ παραθίω... ἐν τούτοις ἐρωτήσετε τὸν βλάκκα Περικλίτο, κι' αὐτὸς ἀμύσως θὰ σας 'πῆ πὼς τὴν 'Ελλάδα θὰ εἶναι γύμνα πλούσιον και μία φασουλάδα.

'Αλλ' ὅμως σὰν Διάδοχος κι' Πριγκιπὴ Κωνσταντίνος γνωρίζετε τί ὄνειρον κακὸν ἐνυπνιάσθη ὁ δυστυχὴς αἰσιποῖς τοῦ Φερακοῦ ἐκείνος ὅσποταν εἰς φυλάκειον ἐκλήραν κατεδικάσθη; Δὲν ἀμφιβάλλω παντὶὸς πὼς θὰ τὸ ἐνομηθῆτε ὅτι νίος λόγιος και σπουδαίονος ἴσθε κι' ἀνευρίνατε τὰς Γραφὰς ὡς γνώστης ἐντρίβις, κι' ἡ μήτηρ σας ἰσθασιθὴ και τὸν σίον εὐαθῆς σας ἔμαθε τὰς παλαιὰς και νέας Διαθήκας κι' ἐλπίζομεν νὰ δριφέτε τροπαιοφόρος νίκας.

Εἶλε λοιπὸν 'στὸν ὕπνο του ὁ δυστυχὴς ἐκείνος πὼς κἀνίστρον μὲ φαγητὰ 'στὴν κεφαλὴν ἐκράτει, και ταῦτα τὰ κατίρωμα τὸν πετινὸν τὸ σμήνος, ποῦ τὸν αἰθέρων εὐπέτες δέιτρεχε τὰ πλάτη, και ψιγούλο δὲν ἄφησε τὸ στόμα τὸν πτηνῶν κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔμεινε τὸ κἀνίστρον κενόν.

'Ο δ' 'Ἰωσήρ ὁ πάγκαλος εὐθὺς κι' ἐκ τοῦ προχείρου ἔδωκ' ἐξήγητην κακῆν τοῦ τρομεροῦ ἔνειρου, κι' ὅσποταν ὁ αἰσιποῖς προσῆλθε 'στὸν ὀναστέην ἐρήγησαν κι' ἐκάμψθησαν αἱ κατίχοι τοῦ κνήμα... κι' ἐγὼ ἐκείνου τόνειρον τὸ βλέπω καθ' ἐκάστην, ἂν και ποῦσας αἰσιποῖς τοῦ Φερακοῦ δὲν εἶμαι. 'Ονειροκρίτης δ' αὐτὸ καθάνας ἄς αἰγήσῃ, χωρὶς σοφὴν ἐξήγησον ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃ, και ὀχιως νίος 'Ἰωσήρ νὰ μοῦ τὸ ἐξήγησῃ πολὺ καλά, Διάδοχε, γνωρίζω τί σημαίνει.

Εἴγωμεν κἀνίστρον κι' ἡμῖς μὲ πλούτον φαγητῶν, πλην σαρκοφάγα ὄνεια κι' ἄλλα πολλὰ πετούμενα μὲ τοὺς ὀξείς των τοὺς κρηγυμῶς κατῆλθον κι' ἐπ' αὐτῶν κι' ἐκίνωσαν τὸ κἀνίστρον εἰς τὰ καλά καθύμενα, και τὴν πάς αἰσιποῖς αὐτῆς τῆς πολιτείας μασιτίζεται, Διάδοχε, δεινὸς ἐξ ἀσιτιζῆς.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὑπέκλινε και πρὸς τὰ δύο φύλα κι' ἀμύσως ἡ πασιγνώστος τοῦ Δικδοχου σκέλα ἐσάχθωσ τοῦ Φασουλή τὸν Γιωῦλ τὸν κκομοίρη κι' ἀργίσις σκυλοκαυγὰ μεγάλο πανηγύρι, ὅμως ἐξῆλθε νικητὴς ἐκ τούτου τοῦ ἀγώνος ὁ μὲ μοῦ ἄπτου θηλυκὸς ὡσάν κολοθρημῶνος, κι' ὁ Γιωῦλ, χυδαίος κι' ἀσθημὸς ἀσθημῶ ράτσας γόνος, εἰλουφαξε σὲ μίᾳ γωνίᾳ σὰν παραπονομένης, ἐκείνη δὲ ἀγέρωχος σὰν σκέλα τῆς Αὐλῆς μετὰ περιφρονήσεως τὸν ἔβλεπε πολλὰς.

('Ὅσποταν δ' ἐπελίσσωσ τὸ ἐξ ὀσπρικῶν γύμνα μετὰ προπόσις ἀρεματὰς και οὐκ ὀλίγον πνεῦμα,

ἔρσπερις ἐγένετο μικρὰ και ἀρελῆς κι' εἰς ταῦτην ρόλον ἐπαίξεν ὁ λαλὸς Φασουλῆς. Πρὸς ὄλους περιποίησις και μὲ τὸ παραπανω, ἡ δὲ κυρία Φασουλή 'τραγοῦδισε 'στὸ πιακο τὸ εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς γιὰτὶ νὰ σ' ἀπαντήσω και τῆς 'βαστοῦσε κἀποτα ὁ Μοντολῶν τὸ ἴσο, μὰ κι' ἡ κυρία Περικλιῆ ἑτραυλίσις σιγὰ μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὰ ζῶα μου ἀργά, κι' ὁ Περικλίτοσ ἔπειτα μετὰ τοῦ Φασουλή αὐτὸ τὸ ἔσκαμ ἐψάκλαν ἥρωικῶν πολλῶ :

«Ἐλληνις ψάλλωμεν ἄνδρα γενναίον, τὸν σιρ Χαρίλαον, ἦρωα νίον, οὕτως ἀνθίσταται ἥρωικός.

Πάντες τὸν Λέρδον ἄς μνηθῶμεν, χάρην ἐκείνου ἄς γυμνοθῶμεν... τοῦτο σκοπὸς μας ἰδανικός.

Κατόπιν κι' ἄλλο ἐψάκλαν τῆς μόδας τραγοῦδακι και παίζου τὴν κολοκυθῆ, τὰς πόσις και τὰ ζῶα, τὸ τσιμπι τοῖμπι τὸ λεπ-τὸ και τὸ ἐκατυλιδακι, κι' ἄλλα παιχνίδια ἱεσσάν, 'Ελληνιστὶ ἀθῶα; κι' ἠκοῦσθησαν ἐσάφορα βιολιά και μαντολίνα, κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καθίθει 'στὴν μπερλίνα, κι' ὁ Φασουλήσ σὰν ἔξυπνος μὲ σιχ χαριτωμένον ἔμαζευε τὰ σχέδια τὸν παρευρισκομένων).

Φ.—Σὲ προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ, και σοῦ φιλοῦ τὰ χέρις, κι' εὐθὺς τ' αὐτὰ σου τέντωσε ν' ἀκούσῃς τὰ χαμπερία. 'Ὁ ἄνδρ μοῦπε μουσικὰ νὰ πῶ ἀγὰ πὼς ἀλευρί... εἰς τὸ 'Γαμίον ἐμπροστὰ ὁ Ροῦ κι' ὁ Λὸ νὰ σ' εὐρῶ ἐκείνος μούσε νὰ σοῦ πῶ εμπερλίνα μου μαουρούκα, μὰς ἐκελεῖν τὰ τάλλαρα κι' ἀφῆσαν τὴν σεντούκα, ἄλλος τὸ 'Ἰοσῦζινον νὰ ρίξῃ 'στὸ μασιτέλο καὶ κἀνε το μὲ πιαρακι κι' ἐγὼ τὸ ρυζὶ στέλλω, ἄλλος και πὼς δὲν μουσκασις μὲ τὸ φαγι τὸν φόρων, ἄλλος πὼς παραγριψῆ ἡ φακρ τὸν ἐμπόρων, πὼς ὁ χρυσὸς μας ἄρσπε ὑγεία μὲ γὰ πάντα και τὸξάλε ἀπόρασι ν' ἀνίθρ 'στὰ σαράντα, ἄλλος πὼς δούλοσ σου κναεῖς κι' οὐδὲ κκαμεία δούλα σου 'μπορεὶ νὰ εἴσῃσ τὸ γκαγιῖν, ποῦ νομοθεῖσ 'στὴν καρδούλα σου. ἄλλος πὼς νέας Καλιμας θὰ γράφῃς παραμύθια και θὰ γενῆς κολουθιὰ μὲ ὀχιως κολουθιὰ, ἄλλος πὼς ὀχιως μουσιουκα μὲ τὸν Σκυλοῦδὴ τρέχεις, ἄλλος πὼς εἰ κλαδοῦμενα και κλαδεμῶ δὲν ἔχεις, ἄλλος πὼς σ' ἔνα σῆκωμα τῆς ἀνδριάτις σου ράγῃς θὰ εμωθῶν τὰ στόματα τσοῦτων ἐναντίον, ἄλλος πὼς ἔπρεπε και σὺ ταυτὰ τὸν Μίον νάχῃς ν' ἀκούσῃς τὰ παραπάνω ἐπτεροῦτων παντιῶν, και νὰ μὰς λέις : ἀλλικνοκῆτῆ ἐλ' ἀπὸ τέλλω μου ταῦτις, ἄλλος πὼς τὰ ματάκια σου γυαλίζου γιὰ σπερλίνα, κι' ἐγὼ πὼς καταντήκαμε τὸ κόσμου ἡ μητερίνα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλήσ κι' εἰς καθὲ μουσαρίτη κομμάτι σπανακόπιτας ὁ μάγειρας σερβίρει, πάλιν δ' ἡ σκέλα τῆς Αὐλῆς τὸν Γιωῦλ κατακλιώκει και πρὸς τὸν χαριστότατον και ριμκῆν Θεοτόκ

του Φασουλῆ και Περικλῆ προσμιδοῦν αἱ κόραι,
 ἃ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάρας
 τοῦ Ζαλακώστα τραγουδοῦ τὸ κάτωθιν μινὸρα
 μὴ συνοδεῖαν θελακτικὴν παθητικῆς κιθάρας.)

Τρι. Ἐγὼ δὲν ἔβρισκα ἢ συμφορὰ... τρεμουλιαστὰ ἴσθη χάχῃ
 Αἰγερινὸς φωτοβολεῖ
 και λάρδα ἔδερνε πρὸ πολλῆ
 κάθε Ρωμοῦ στράμαχ.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴν ὄρασά τῆς νύχτας και τὰν ἡδὸν
 χῶνι καλάδημα γλυκὸ
 πῶς τώρα πῆτὸ τὸ Κεντρικὸ
 κῆ ἢ μπόρσα τὰ κορόνδι.

Νεραίδες ποῦ δὲν φαίνονται χρυσὰ στεφάνη πλέκου
 εἰς τοῦ Τριλλοῦ τὴν κορυφή
 κῆ αὐτὴν τὴν ὄρα τὴν κρυφῆ
 κοράκια παραστέκου.

Σιμὰ ἴσθη μπόρσα σκαπτικὸς Λόρδος τρανὸς κυττάζει
 τὴν ὄρα ὄλων τὴν θολή
 και μόνος του παραμιλεῖ
 και συγχαναστενάζει.

Ἄχαρη μπόρσα και πτωχῆ, τί φιδί θὰ εἰ φάγγῃ!...
 ὦ! πῶς μ' ἔμαγευες, ὦ πῶς!...
 σ' ἔβλεπα πρῶτα χαρωπὸς
 ἴσθης Χρῆσος μου τὸ πλάγι.

Ἄκου τριγύρω πῶς βροντοῦν ἢ λίραις μίξ μίξ,
 κῆ ἐγὼ—ταλαίπωρος ἐγὼ—
 φάντασμα κῆ ἴσθης κωνηγῶ
 εἰς τ' ἀδειανὰ Ταμεῖα.

Κῆ ἴσαν ἐκεῖνα μὴ φορὰ παραδείσος ἐμπρός μου
 κῆ ἢ μπόρσα τοῦτ' ἢ καφερῆ...
 μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ βαρρεῖ
 εἰς τὰ καλά τοῦ κόσμου.

Ἄπ' ὄνειρα πλανήθηκα κῆ εἶδα σάν κόκκουσ ἀμμου
 τῆς εὐτυχίας τουρανοῦ...
 ἴπιστε, κοτσούρα τοῦ βουνοῦ,
 εἰσεῖ τὰ βάσανά μου.

Ναι! κῆ ἂν κανένα δυστοχο τὴν ὄραναί του κλαίη
 και γιὰ τὸ ταῖρι του πονῆ,
 μὴ τὴν λεπτὴ του τῆ φωνῆ
 τὴν ὄραναί μ' ἂς λέρ.

Χρῆσω τὴν λέγαν ἐλαμπε ἴσθη νιότη και ἴστα κάλλη...
 ἐγὼχ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ,
 μὴ τώρα πῆτὸ νὰ τὴν βρῶ;
 ἐζῶθε πανε κῆ ἄλλοι.

Καμάρωνε ἀπὸ χαρτῆκ κῆ ἀπὸ μπακαίρας χόρτα,
 και ἴσθη χρυσὸ τῆς τῆ μερρῆ
 μὴ γλύκα κῆττακα κρυφῆ
 τῶν Ἀγγλων τὴ Βιτόρρα.

Ἄλλ' ὄμως τί μ' ὠφέλιμα; ... τῆς μπόρσας ἦλθε στάσις
 και μὴ μεγάλο βογγητὸ
 ἐπῆρε ὄρομο δυνατὸ
 και τριχα νὰ τὴν πιάσῃ.

ὦ! οἰς ποῦ τὴν ἡγωρίασις, τῆς μπόρσας Ἀρκεῖνοι,
 κανίνας σας μὴ ἀπορῆ
 ἂν τὸ Κουβίρνο δὲν ἴμορρῆ
 και ζῆ χωρὶς ἐκίνοι.

Σ' αὐτὴ τῆ γῆ τὴν κλασικῆ, ποῦ σίρνομαι σάν βάρος,
 μόνο μπακαίρα μου βρωμῆ
 κῆ ἴμπρός μου νηστικὸς χιμῆ
 ὁ ἴνας κῆ ἄλλος γλάρος.

Ἦλθαν οἱ γλάροι ... μὴ φορὰ δὲν ἐθισαν ἀκόμα
 ἢ μινγαλαίσις τῆς ἔσοχῆς
 κῆ ὁ Λόρδος κλαίει δυστυχῆς
 ἴσθης Χρῆσος του τὸ χῶμα.

Ἰστὸ μνημὴ τῆς ὁ Λὸ κῆ ὁ Ροῦ σάν δένδρα φουντωμένα
 τὸ χῶμα σκιάζουσι μυστικῆ
 κῆ ἄκουσ καθίνας νὰ βογγῆ:
 «Μιλλῶρρε, οἰμίνα.»

(Ἐβίπειν αὐτὰ κῆ ἰθὺπέυσις τοὺς ὄμοις τοῦ Σκουλοῦδῃ
 κῆ ὄλοι τὸν συνεγάρησαν γιὰ τοῦτο τὸ τραγοῦδι,
 πλὴν ἰερεθῆσις κῆ Ὀγερταν, ὁ Πρίσβυς τῆς Ἀγγλίας,
 ζῆσου τοῦ εἰσῆ Ἀγγλιστὶ ματὰ φωνῆς ἴπρῃου,
 μὴ ζῆσου τοῦσαν Γαλλιστὶ ματὰ τινος οἰαίλις
 κῆ ὄλ' αἱ κυρίαι θαλλουσαι ὡς κάλυξ νῆου κρῆνου.
 Κῆ ἐκεῖνος ὑπεκλίνετο λυγμοῦς κρυφίους πνίγων
 κῆ ἴπρῆστῆσις ἢ ράχῃ του ἀπὸ τὸ σκίψῃ σκίψῃ,
 ὄταν κῆ ἢ σκόλα τῆς Αἰλῆς ἡμίρωσι ὄλιγων
 και τέλος γάμον μὴ τὸν Γκιουὶλ μοργανικὸν συνῆψῃ.

(Κῆ ὁ μάγειρας ἴερεθῆσις ζῆστῃ φλασκουμῆλιῆ
 κῆ ὄλοι ἐκρυφῃδῆλιπῆσις σάν γάχῆσις και ἴμποροι,
 ἄλλὰ κανίνας κύριος δὲν ἔδγαλε μιλῆξ,
 κῆ ὡς εἶδος ἀναψυκτικὸν τὴν ἴπταν μοροροῦρι,
 κῆ ὁ Φασουλῆς, ποῦ διπλωμα ρητορικῆς γυρῆσι,
 ματὰ πολλῆς λεπτότητος τοιαῦτα ρητορεῖται.)

Φ. — Ἀγαπητοὶ μου κύριε, κυρία, δεσποῦναι,
 ἂν πῆντε φλασκουμῆλιῆ κῆ αὐτὸ πολὺ σας εἶναι.
 Ἦ μῆτη μαξ ἴχαμῆλιωσις, ἴχαμῆλιωσαν ταῦτα μαξ,
 ἐπλήθῃσαν τὰ κριματα ὡς τῆς θαλάσσις ἀμμου,
 κῆ ὄλοι φωνάζουσι ἄκου πῶς εἶναι τὰ χαρτῆκ μαξ
 καθῶσις κῆ ὁ περιβήσις τοῦ Βερενικῆ γάσις,
 ἴπου μαξ ἀριεθῆσις μὴ κουδουνατῆ πρῆικῃ
 μὴ διατρίψῃ κῆνῶνεν νὰ μῆνῃ μῆς ἴσθη γλύκα,
 κῆ ἀπὸ πῆκάσις ἀτασι κῆ ἀπὸ γαμπρὸς αἰθῆριος
 τρέμα μὴ τὴν ἀκίρωσις μὴ γίνῃ γέρο—λίριος
 πλὴν ἄλλοτε εἰὰ μακρῶν γῆ αὐτὸ θὰ σας μιλῆσω
 και μὴ τὸν νόμον σῆμανα τὸ ζήτημα θὰ λύσω.

(‘Ολοι ήμεροκρότησαν θερμώς τόν μεπελιβάνη κι’ άρχισαν γουργουρισματα μίς ‘στάντερα πολλών, ή δέ κυρία Φασουλή ήλυσάσε νά κίνη ήργολαβία δυνατή τού Γάλλου Μονταβόν, κι’ ό Πρίσβος τήν ήγύριζε ‘σής σαλαίς άλλά μπράτσο κι’ ό Φασουλής άναφανδόν τής άστραψ’ ένα μπάτσο. Μί γλώσσαν δέ, πού μοναχά ‘στους ντιστεγκί προσήκει, τόν γάμον ήσυχολάζαν τού κίμω-Βερενίκη, και ψίθυρος έδώ κι’ έκει ήδούβι μωστικός, κι’ έφυγεν ό Διαδόχος είκογενεικτός, πρὸς τόν δεσπότην Φασουλήν θερμώς ήκρυσσε πάλιν εύχαιριστήρια πολλά μ’ ήγύριεαν μεγάλην, ότι και ‘στην ίσποχην τσοαύτης βουλιμίας φιλοτιμείται τήν Αύλην νά τήν ταΐζη τζάμπα, κι’ ό Φασουλής εκ πνεύματος σοφής οίκονομίας ώς έξω τόν συνόδουσαι μί μίξ σθυσμένη λάμπα.

Όι μὴν πρὸς αναχώρησιν τὸ πλῆθος ίσηκώθη, άλλα μὲ τὴν καταχρησιν εἰκίνην τῶν ὀσπρίων ἀνά τὴν αἰθουσαν ὀσμὴ βαρεῖα διεσδῆ πρὸς ἐντροπήν τῶν κυριῶν και τῶν κομψῶν κυριῶν, και μὲ μαντύλια περιουθὺς ήρσάθη καθε μύτη κι’ άγχως πυκνός έκαλυψε τού Φασουλῆ τὸ σπῆτη. Κι’ ό Φασουλής, αν κι’ είλευρε ή μυρωδιά πὼς ήτο τού γεματός του άφρευτός και φυσική συνέπεια, άλλ’ όμως τὸν ανήγερσ κι’ αὐτὸς ήπροσποιεῖτο ότι τὸν ήμῶδζε τὸν τρόπων ή εύπρέπεια, ώς πὼς τραγῶδη τέστρησε τὸ ένα κι’ άλλο φύλο κι’ ό σουαρές ήτέλειωσε χωρὶς νά πῆσιν ζύλο.)

**Έκεί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ’ άλλους λόγους άγγελίαις.**

‘Υποδηματοποιεῖον εἰς τὸν δρόμον τού Αἰόλου, τήγην, γούστο κι’ ήργασία άνευ ψεύδους κι’ άνευ δόλου.

‘Υποδήματα και παιδων και άνδρων και γυναικῶν, εἰς τού Κρίνου τὸ μέγαλον Φαρμακείον άντικρύ, μάστορησ ό ‘Ιατράκης, μαγαζὶ μοναδικόν, πού τήν τήγην του θαυμάζουεν και μεγάλοι και μικροί.

Όι ράπται ‘Αιδονόπουλοι—μέγαλο τῶνομά τῶν— εἰς τού Σταδίου τήν ήδὸν μετώκησαν ήσάτως, κι’ ήλθαν τά χαιμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημα τῶν και πρώτος πρώτος έστεισεν ό Φασουλής τρεχάτος. ‘Τι κάμαρσι τῆς δοκιμῆς και κάμαρσι μεγάλαις και τί καθήστρσις άκριβοί σὶ φωτισμέναις σαλαίς !.. ήκει ποικιλια και πολλά ήμπορευμάτων εἶδη, ήκει και καθε φιλικὸ και ζήλευτὸ στολίδι. Μά νά και φῶς ήλεκτρικόν... τί ώμορριά περίσσια !.. ‘Αιδονόπουλος δύσκολα θά ‘βρῆς και ‘στὰ Παρίσση.

‘Ανόνομος ‘Ελληνική Μεγάλη ‘Εταιρία τῶν γενικῶν ‘Ασφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ, και ὅσους φλιγῆς αλθῆως θερμῆ φιλοπατρία άς τρέψουεν ὅσον τάξιον ν’ ασφαλίσθουεν ήκει. ‘Η καθερμία Τράπεζα εἰς ταύτην ήχει μέρος και μέτοχοι και ήδουται οι πρώτοι παραδούχοι, κι’ άς σπέυση πρὸς ασφάλειαν ‘στην ΕΘΝΙΚΗΝ ήγκαιρῶς, κι’ ήκείνος πὼς δὲν ήβαλε ‘στὰ πόδια του τσορούχι. ‘Ασφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς και τῆς θαλάσσης, και τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γενεφῆ ή πλάσις, ασφάλεια εἰς ήσφικὰ κι’ άπρόσπτα συμβάντα, ασφάλεια ‘στὸ εἶναι σας, εἰς τήν ζῶην, εἰς πάντα. ‘Ασφάλεια εἰς ὅλα σας ή ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει... ήδὸς Σταδίου, κίριος, ‘στὸ ‘Αξελὸ τὸ σπῆτη.

‘Ο Πάμπανος, γατρός δοντήων πενήτων και πλουσίων, πού καταπατεῖ αἰθωρὶ πονοῦτων μυκηθμόν, ‘στὸν ‘Αγιον Γεώργιον μετώκησε πλησίον, ήδὸς Σταδίου παρόσον και τίσισρ’ άριθμόν.

**Ρωμηοῦ ‘Ημερολόγιον ‘Αποκαλυπτικόν
περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.**

‘Εντὸς ὀλίγων ήμερῶν με τρέλλαις και κουδούνησ εἰς κεντρικὰ κι’ άπόκεντρα σοκάκια και καντούνια νέον ‘Ημερολόγιον Ρωμηοῦ θ’ άντιλατῆται, και σεις καθὸ φιλότιμοι τῶν ‘Αθηνῶν πολιτὰς βεβαίως θά τὸ πάρετε χωρὶς πολὺ καζάρι... εἰς τούτο δέ μ’ ήμβρίθειαν ό Φασουλής ποζάρει ώς άψευδῆς κι’ αλάνθαστος μετὰ Χριστὸν προφήτης κι’ άποκαλύπτει πράγματα, πὼς νά τάκούσης φρίττεις.

Εἰς μὲν τὸ ‘Εσωτερικόν
λεπτὰ σαράντα ή τιμή,
εἰς δέ τὸ ‘Εξωτερικόν
πενήντα και προπληρωμή.